

## ВТОРА ПЕСНА

### I

Наквечеръ в Белградъ стаса.

Чера го стресе макина,  
сега го градотъ исплаши;  
со упла мине улици,  
трамвай му око однесе,  
гледа и салъ се обдзира, —  
отъ языкъ не имъ одбира,

День за день гинатъ денови.

Търгна низъ градотъ зашета,  
дукяни Диме разпраша;  
чука при Ацо Нишлиа,  
излезе Ацо на порта,  
лице му сиво камено,  
око му страшно сурово;  
— Нема ли нещо работа? —  
На две го Ацо измери,  
вилици скърца — пропцуа,  
врата му бутна . . . . .

Прегоре Диме изгасна,  
обрачъ му чело распука.

День за день гинатъ денови.

Застаналъ предъ лебарница,  
сом,ни врели загледалъ,  
со око ке ги изеде,  
петъ леба не му стасуатъ.

Вечеръ е.

Диме се свива — превива,  
празни му црева къркоратъ.